

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności w części decyzji Komisji C(2009) 203 wersja ostateczna⁽¹⁾, 28 stycznia 2009 r., w której Komisja uznała za niezgodną ze wspólnym rynkiem pomoc państwa przyznaną przez Republikę Francuską producentom owoców i warzyw w ramach „planu na rok gospodarczy” zmierzającego do ułatwienia handlu produktami rolnymi zbieranymi we Francji.

Strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim Komisja uznała, że pomoc przyznana producentom owoców i warzyw stanowiła pomoc państwa, podczas gdy pomoc ta była częściowo sfinansowana z dobrowolnych datków organizacji zawodowych, co zdaniem skarżącej nie stanowi zasobów państwa, ani nie pochodzi z budżetu państwa.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty:

- naruszenia obowiązku uzasadnienia, w zakresie w jakim Komisja nie uzasadniła rozszerzenia pojęcia pomocy państwa na pomoc finansowaną z dobrowolnych datków organizacji zawodowych działających w danym sektorze;
- błędnego stosowania prawa, ponieważ Komisja zakwalifikowała jako pomoc państwa pomoc finansowaną z zasobów prywatnych wypłacaną dobrowolnie i bez udziału władzy publicznej. Pomoc ta nie powinna być zostać uznana jako korzyści przyznane z zasobów państwa.

⁽¹⁾ Takim numerem została opatrzona zaskarżona decyzja, podczas gdy strona skarżąca odwołuje się w sposób konsekwentny do nr C(2009) 2003 wersja ostateczna.

Skarga wniesiona w dniu 7 kwietnia 2009 r. — Prysmian, Prysmian Cavi e Sistemi Energia przeciwko Komisji

(Sprawa T-140/09)

(2009/C 141/104)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Prysmian SpA (Mediolan, Włochy), Prysmian Cavi e Sistemi Energia Srl (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci A. Pappalardo, F. Russo, M.L. Stasi i C. Tesaro)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 9 stycznia 2009 r., w drodze której Komisja zarządziła przeprowadzenie kontroli (sprawa COMP/39610 — Surge);
- stwierdzenie, że decyzja Komisji o sporządzeniu kopii całej zawartości twardych dysków niektórych dyrektorów Prysmian i o dokonaniu jej analizy w jej własnych pomieszczeniach w Brukseli jest niezgodna z prawem i narusza art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003;
- tytułem żądania ewentualnego w stosunku do żądania przedstawionego w poprzednim punkcie, stwierdzenie, że zachowanie inspektorów stanowi nadużycie, gdyż błędnie interpretując przyznane im w decyzji uprawnienia kontro-

lne, sporządzili oni kopie całej zawartości niektórych twardych dysków w celu zweryfikowania ich w pomieszczeniach Komisji w Brukseli;

- nakazanie Komisji, aby zwróciła Prysmian wszystkie dokumenty uzyskane w sposób niezgodny z prawem podczas kontroli w jej siedzibie w Mediolanie lub wyciągi z kopii twardych dysków poddanych analizie w pomieszczeniach Komisji w Brukseli;
- nakazanie Komisji powstrzymania się od użycia w jakikolwiek sposób dokumentów uzyskanych w sposób niezgodny z prawem, a w szczególności użycia ich w trakcie postępowania wszczętego w celu stwierdzenia zarzucanych praktyk antykonkurencyjnych w sektorze kabli elektrycznych, stanowiących naruszenie art. 81 traktatu WE;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

U źródła niniejszej skargi znajduje się decyzja wydana przez Komisję w dniu 9 stycznia 2009 r. i mająca na celu stwierdzenie ewentualnego występowania praktyk antykonkurencyjnych w sektorze kabli elektrycznych, stanowiących naruszenie art. 81 traktatu WE. W drodze tej decyzji Komisja nakazała skarżącemu poddanie się kontroli w rozumieniu art. 20 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu⁽¹⁾.

W tym względzie podkreślono, że na etapie wykonywania wspomnianej decyzji przedstawiciele skarżących zostali poinformowani, iż pozwana podjęła decyzję o sporządzeniu dokładnej kopii twardych dysków niektórych komputerów („forensic image”) w celu dalszego przeprowadzenia analizy w pomieszczeniach wspomnianej instytucji w Brukseli.

Na poparcie swoich żądań skarżące podnoszą, że:

- rozporządzenie nr 1/2003 stanowi wyraźnie, że z uprawnień kontrolnych można korzystać w pomieszczeniach przedsiębiorstwa, zakładając, że pomieszczenia te mogą zostać zabezpieczone, w sytuacji gdy kontrola trwa kilka dni, ale żaden przepis prawny nie upoważnia Komisji do sporządzenia kopii całych twardych dysków i wyniesienia ich na zewnątrz pomieszczeń przedsiębiorstwa oraz poddania takiej dokumentacji analizie w jej własnych pomieszczeniach;
- pozwana w sposób niezgodny z prawem przedłużyła należyty czas trwania kontroli o około 1 miesiąc, powodując, iż skarżące znalazły się w stanie niepewności co do rzeczywistego zakresu czynności dochodzeniowych;
- Komisja utrudniała skarżącemu przez kilka tygodni rozważenie, przy pełnej znajomości okoliczności sprawy, możliwości złożenia wniosku o objęcie ich programem współpracy;
- zachowania zarzucane pozwanej stanowią oczywiste naruszenie granic, jakie prawodawca wspólnotowy wytyczył w odniesieniu do jej uprawnień kontrolnych, tak iż może to w istotnym stopniu negatywnie wpłynąć na możliwości obrony przedsiębiorstw poddanych kontroli.

⁽¹⁾ Dz.U. 2003 L 1, s. 1.